

LA DUMINICA A TREIZECI ȘI UNA DUPĂ RUSALII:
ORBUL DIN IERIHON. (LUCA 18, 35-43)

„Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”

Mântuitorul Se apropia de Ierihon, înconjurat de ucenici și mare mulțime de oameni. Călătoria aceasta spre Ierusalim era însă deosebită de altele, era drumul spre Patimile cele înfricoșate. Așa cum spusese și alte dăți, o spune și acum ucenicilor: „Iată ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi dat păgânilor, va fi batjocorit, ocărât și scuipat, bătut și omorât...” Ucenicii nu înțelegeau aceste cuvinte, dar presimțeau că se apropie vremuri de grele încercări și mergeau tăcuți și apăsați

de gânduri. Deodată un strigăt întrerupe tăcerea: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” Un orb care cerșea lângă cale, auzind că trece pe acolo Iisus Nazarineanul, a început a striga din răsuferi. Lumea îl certa să tacă, dar el striga mai tare: „Fiul lui David, miluiește-mă!” Mântuitorul poruncește să fie adus orbul la Sine și-l întreabă: „Ce voiești să-ți fac?”, iar el răspunde: „Să văd.” Atunci Iisus îi zice: „Vezi, credința ta te-a mântuit”, și îndată orbul a văzut.

Văzând minunea, mulțimea s-a minunat, ca de atâtea ori. Și cum să nu te minunezi când cineva zice unui orb: „vezi!” și vede, unui olog „mergi!” și merge, unui mort „ridică-te!” și înviază! Totuși mulțimea va uita repede de minunea aceasta, ca și de multe altele, pentru că peste puține zile va striga „Răstignește-L!” pe făcătorul de minuni. De aceea socot că Mântuitorul a făcut această minune mai ales pentru ucenicii Săi și cu un tâlc deosebit. „Vedeți, parcă ar fi voit El să spună ucenicilor: vedeți pe omul acesta cum strigă? Așa să Mă chemați și voi în necazurile care vor veni și Eu vă voi izbăvi degrabă.”

Adeseori Mântuitorul Se retrăgea cu ucenicii în locuri ferte de lume și-i învăța cu însăși pilda Sa cum să se roage. Și când ei au cerut anume: „Doamne, învață-ne cum să ne rugăm”, le-a dat dumnezeiasca rugăciune *Tatăl nostru*. Mai ales acum, însă, înaintea sfintelor Patimi, știind Domnul slăbiciunea firii omenești, îi îndemna și-i învăța cum să se roage, ca să se întărească cu puterea cea mare a rugăciunii.

Și i-a învățat Domnul cu pilda judecătorului nedrept. Era un judecător, care nu se temea de Dumnezeu și nici de oameni nu se rușina și la el a venit o femeie săracă să-i facă dreptate. La început nici n-a luat-o în seamă, dar fiindcă văduva nu înceta supărându-l, a zis judecătorul: „Deși de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși voi izbăvi pe văduvă ca să nu mă mai necăjească.” „Auziți ce zice judecătorul nedreptății?”, a adăugat Domnul. „Oare Dumnezeu nu va izbăvi pe aleșii Săi, care strigă către El ziua și noaptea? Zic vouă, îi va izbăvi degrabă”, a încheiat Domnul. Învățătura?

Să strigați neconținut către Domnul, ziua și noaptea în vreme de necaz, și El vă va auzi și vă va izbăvi degrabă.

Și iarăși i-a învățat Domnul pe ucenici despre rugăciune. S-au suit la templu doi oameni să se roage: un vameș și un fariseu. Fariseul fălos se ruga mai mult lăudându-se pe sine și zicând: „Mulțumesc, Doamne, că nu sunt păcătos ca ceilalți oameni și nici ca acest vameș: postesc, dau zeciuială.” Iar vameșul smerit, neîndrăznind nici ochii să-i ridice la cer, se bătea în piept zicând: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul!” „Adevăr vă zic, încheie Domnul, acesta s-a coborât la casa sa mai îndreptat decât acela.” Rugați-vă cu inimă umilită și cu smerenie ca vameșul, a voit să ne învețe Domnul cu această pildă.

La puțină vreme după aceste învățături, Domnul mergea spre Ierusalim pe drumul Ierihonului și, precum am văzut din Evanghelia de astăzi, I-a ieșit înainte orbul care striga din răspuneri: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” și pe care îndată l-a miluit, redându-i vederea.

În lumina învățăturilor de mai sus înțelegem și mai bine tălcul tămăduirii orbului. Prin pilda judecătorului nedrept și prin cea a vameșului, Mântuitorul învățase pe ucenici să se roage cu statornicie ca văduva și cu zdrobire de inimă ca vameșul. Voia dumnezeiescul Învățător să le arate mai viu că o astfel de rugăciune nu rămâne niciodată fără răspuns și le-a arătat prin minunea orbului, vindecându-l imediat.

Din stăruința văduvei, din smerenia vameșului și din strigătul orbului, sfinții și mari nevoitori ai pustiei, pustnicii, au meșteșugit o preafrumoasă rugăciune: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”, „Iisuse miluiește-mă pe mine păcătosul!”, „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” E rugăciunea umilită a vameșului, rugăciunea stăruitoare a văduvei, rugăciunea plină de foc a orbului. Această rugăciune au îndrăgit-o pustnicii și e hrana lor cea tare. E rugăciunea cea neconținută a vieții duhovnicești, rugăciunea care ține lumea. Că zice tradiția duhovnicească acest lucru minunat că în peșterile tănuite ale Sfântului Munte Athos viețuiesc știuți numai de Dumnezeu șapte pustnici, care de-a pururi se

indeletnicesc cu această rugăciune. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, numărul lor nu se împuținează niciodată, căci la trecerea din viață a unuia, altul îi ia locul. Pentru viața cea sfântă a celor șapte pustnici și pentru rugăciunea lor neîncetată ține Dumnezeu lumea.

Am greși dacă am socoti că numai pustnicii și monahii se pot ruga cu această rugăciune. Toți pravoslavnicii creștini sunt chemați s-o rostească, potrivit cu îndemnul Sfintei Evanghelii: „Rugați-vă neîncetat!” S-o rostească cu limba, cu mintea, și stând, și umblând, la tot lucrul și în toată vremea. Așa ne învață Sfinții Părinți ai Bisericii. Toți să se ostenească, după putere, cu această rugăciune, măcar de ar fi copleșiți de griji, risipiți și legați de lucrurile pământești. Când ne culcăm, cea din urmă mișcare a limbii și a minții să fie sfințită cu această dumnezeiască rugăciune: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!” Sculându-se din somn, cel dintâi cuget să fie către Hristos, aducându-i ca o pârgă a zilei această sfințită rugăciune. Căci se cuvine ca mai înainte de orice gând să ne sfințim mintea cu preadulcele Nume al Mântuitorului Hristos.

Despre folosul acestei rugăciuni și despre roadele ei cele minunate nu ne-ar ajunge vremea a spune: este curățire a inimii, izgonire a dracilor, izbăvitoare de păcate, tămăduire a sufletului și a trupului, dobândirea darurilor Sfântului Duh. În scurt, aducătoare de tot binele, prin puterea preasfântului Nume al Mântuitorului Iisus Hristos.

Iubite frate, încearcă să aprinzi în inimă focul acestei rugăciuni. E așa de simplă și ușor de ținut minte. Rugăciunile lungi sunt greu de învățat pe de rost; aceasta însă este așa de scurtă. Și numai o dată de o auzi o ții minte: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!” Zi-o cât mai des și mai cu căldură. Și când lucrezi cu mâinile și când ești pe cale, când te culci și când te scoli. Zi-o cât mai des, neîncetat. Dar nu o rosti oricum, ci cu statornicia văduvei, cu smerenia vameșului și cu căldura orbului de la

Ierihon. Și fii încredințat că vei fi degrabă izbăvit din toată nevoia și necazul. Amin.